

HARLEQUIN®

Kingitused

007
JUUNI

EKSTRA

KATE HARDY

KUULSUSEGA
ŠAMPANJAT JOOMAS

Kate Hardy
Champagne with a Celebrity
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Pamela Brooks

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06224311
ISBN 978-9949-25-058-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Eks ootame ja vaatame, mis saab. Fraas, mida Guy kõige enam vihkab. Kuidas ta, põrgu päralt, saab olla rahulik, kui see võib kogu ta elu pea peale pöörata?

Juba teine spetsialist, kes nii ütleb. Tema kolmas meditsiiniline konsultatsioon pärast nii mitut kuud. Kui „ootame ja vaatame, kas su lõhnataju taastub“ võib täiesti rahuldada enamikku inimestest, siis parfüümiloojale on see täiesti vastuvõetamatu. Guy ei saa oma tööd hea haistmismeeleta teha.

Tal oli seda juba kolm kuud varjata õnnestunud. Oli vaid aja küsimus, millal keegi saladuse avastab. Siis muutub kõik väga komplitseerituks; niigi tahtis Guy äripartner parfüümimaja ühele suurele konglomeraadile maha müüa. Guy seisis plaanile vastu – ta tahtis, et äri oleks klientidele meele järele ja jätkaks kohalike toorainetega varustajate toetamist –, kuid tema tervisehäda annaks Philippe'ile hea põhjuse äri müüa. Kuidas GL Parfums saakski vanaviisi jätkata, kui uurimis- ja arendusosakonna juhataja ei tunne lõhna?

Raisk, raisk, raisk.

Guy nii lootis, et viimane spetsialist suudab teda aidata ja pakub talle midagi rohkemat kui lihtsalt soovitude oodata ja vaadata, kas kõik iseenesest korda saab, kuna ainus võimalik põhjus saab olla mingi viirus. Guy oli istunud vagusi kogu vastiku protseduuri vältel, mil

toru otsas olev kaamera tema ninasse torgati ja põskkoopaid uuriti. Ta oli endale vitamiine sisse toppinud. Oli veetnud tunde internetis surfates, otsinud igasugust infot kõikvõimalike tugigruppide foorumitest. Ja ikka öeldi talle: „Eks ootame ja vaatame.“

Kõige hullem oli see, et spetsialist oli lisanud, et lõhnataju võib taastuda alles kolme aasta pärast ja ka siis mitte täielikult.

Kolm aastat!

Juba kolm viimast kuud olid vastikud olnud.

Kolm aastat niiviisi mööda saata – see võib paras piin olla.

Pealegi ei saa Guy kolme aastat oodata. Parfüümi-majas ei saa ometi töö seisma jääda – kui nad uusi lõhnu välja ei tööta või seniseid edasi ei arenda, pole mingit võimalust turul konkureerida. Järgneb pankrot ja kõik jäävad tööst ilma. Personal oli teda kogu aeg igati toetanud ja tema unistustesse uskunud, isegi nii palju, et nõustusid varasematel aastatel palgakärbetega, peaasi et tehas saaks edasi tegutseda. Guy ei saa neid ju alt vedada.

Kui ta just ei palka kedagi enda asemele, kes oleks tema „nina“... ja tema enda roll muutuks. Ta peaks siis rohkem tegelema haldamise ja turundusega – ülesanded, mille ta alati hea meelega teistele delegeeris, kuna kõige õnnelikum oli ta laboris uusi lõhnu luues. Uue parfüümimeistri palkamine tähendaks seda, et maja saab edasi töötada, kuid ei ole enam tema unistus, vaid tavaline töökoht. Ta elaks oma elu poolikult ega saaks

teha, mida kõige enam armastab – seda, mis ta hommi-
kuti üles ajab ja elule mõtte annab.

Guy teadis, et mõtleb isekalt ja on ebaõiglane, kuid
seda kõike oli tõepoolest raske taluda.

Tänu taevale, et ta sai uue parfüümiretsepti val-
mis enne, kui haistmismeel kadus. See annab talle veel
mõned kuud. Peab kõigest südamest lootma, et selleks
ajaks on ninaprobleem lahendatud. On vaja leida spet-
sialist, kes teda tõepoolest aidata suudab.

Mingi nipiga peab selja sirge hoidma, et võiks ikka
olla naeratav, viisakas ja sõbralik Guy Lefèvre, peiu-
poiss oma venna pulmas. Ta ei kavatse anda vähimatki
vihjet selle kohta, et ta elu muutub õudusunenäoks; ta
ei riku oma hädadega Xavi ja Allie õnne.

„Naerata,” ütles Guy endale karmilt, „ja näita välja,
et kõik on korras.” Tema ülesanne oli praegu lõigata
roose lauakaunistusteks, mitte teha salajasi mobiili-
kõnesid nina-kõrva-kurguarstidele või oma aias kurbi
mõtteid mõlgutada. Parem asuda tegutsema, enne kui
keegi tuleb vaatama, miks tal nii kaua läheb.

„Sheryl, see on imeilus. Just sellisena ma Prantsuse
lossi ette kujutasingi. Kas sa selle pildi said kätte, mille
ma sulle saatsin?” küsis Amber.

„Jah. Kõrged aknad ja vana kivi. Väga kaunis.“

„Seest on veidi räämas,” tunnistas Amber, „aga kui
pisut vaeva näha, siis saab asja. Luitunud drapeeritud
aknakatted tuleb õhemate ja kergemate damastkardi-

nate vastu vahetada, seintele sobiks valge, väheke roosat sees, veel oleks vaja parkett ja paneelid läikima lüüa. Esikus on imekaunis kroonlühter, mis vajab puhastamist. Muidu täiesti vapustav.”

Sheryl hakkas naerma. „Ära nüüd ütle, et käid Alliele pinda, et ta sulle selle koha pidutsemiseks välja laenaks.“

„Selline kiusatus mul on,“ tunnistas Amber. „Mis sa arvad, kui palju ollakse nõus maksma ühe nädalalõpupeo eest Prantsusmaal? Või näiteks Marie Antoinette'i teemalise õhtusöögi eest?“

„Uskumatu! Sa peaksid pulmas lustima, mitte otsima kohti, kus oleks võimalik heategevusballi korraldada.“

„Nii see on, jah. Aga see on imekaunis loss, Sher. Köök on lihtsalt super. Väga suur, vana terrakotapõrand, kreemikad seinakapid – ilmselt käsitöö –, säravad vaskpotid ja puhtaksküüritud puust laud.“ Just selline köök, nagu Amber endalegi igatseb.

„Hea, et paparatsod sind praegu ei kuule,“ nõokis Sheryl. „Kui nad vaid teaksid, et peopiiga Bambi Wynne'ile meeldib kodune olla.“

„Hoiatähtselt suu kinni,“ nähvas Amber, teades, et tema parim sõbranna on täiesti usaldusväärne ega reeda teda meediale mitte kunagi. Ta tõrjus tagasi mõtte, et tegelikult talle meeldiks olla kodustatud ja askeldada perega ühiselt loodud pesas. Olla kellegi maailma naba.

Naeruväärne.

Amberi elu oli muinasjutuline – enamik inimesi kadestaks seda. Ilus korter Londoni prestiižses linna-

osas; head sõbrad, kellega koos lõunat süüa ja šoppamas käia; kutsed kuulsuste pidudele ja filmide esilinas-tustele. Ta on oma aja peremees. Kui ta tahab Mila-nosse, Pariisi või New Yorki šoppama minna, võib ta muretult lennukile hüpata. Pereliikmetega saab ta hästi läbi – miks tuli talle siis selline imelik igatsus oma vaba-dust piirata?

Amber võdistas õlgu. „Ja siinne roosiaed. Ma pole kunagi varem ühes kohas korraga nii palju roose näi-nud. Mäletad seda käsitööseepide poodi, mis meile Covent Gardenis meeldib? Siin aias ringi jalutamine on sellest isegi parem. Sisse hingates on tunne, nagu jooksid neid roose.” Hetke ajal murdis Amber ühe õie, nuusutas seda pikalt ja ohkas. „See on kõige ilusam lõhn maailmas.”

Guy astus ümber lossi nurga ega uskunud oma silmi.

Véra?

Terve mõistus võitis. Loomulikult ei kutsuks Xav Guy eksi oma pulma. Kuigi Allie tundis Guy endist naist töö kaudu, ei saanud nad suured sõbrad olla. Annie ei pirtsutanud kunagi, kuid Guy eksnaine oli väga pre-tensioonikas ja isekas diiva. Küll ta võis ikka loll olla, et lubas südamel mõistusest võitu saada ega märganud enne abiellumist, milline naine on Véra tegelikult.

Naine pöördus ja Guy taipas, et oli hinge kinni hoidnud.

See ei olnud Véra.

Kuigi väliselt sarnanes see naine väga tema eksiga: pikka kasvu ja sale, lõputult pikkade jalgadega. Ka juukseid kandis ta samamoodi – pikkade tumedate spiraalsete lokkidenä; kuigi Guy teadis, et ei tohi hetke ajal käituda, tundis ta, kuidas sõrmed sügelevad kiharaid puudutama ja välja uurima, kas need ikka on nii siidised, kui paistavad. Guy võis kihla vedada, et tumedate päikseprillide taga on suured sinised silmad, mille sügavust rõhutavad värvilised kontaktläätsed ja tihedaks värvitud ripsmed, mis muudavad silmad veelgi ilmekamaks.

Naine oli ilmselt pulmakülaline. Ehk mõni Allie sõbranna, kuna paistis meedia lemmik olevat – kenasti hoolitsetud ja nägi väga hea välja isegi teksades ja T-särgis. Rooside keskel jalutades lobises naine lõbusalt kellegagi mobiiltelefonis, vaba käega elavalt žestikuleerides. Ta näis täiesti muretu.

Ja siis pidi Guy peaaegu šoki saama – naine kumardus ja murdis ühe roosiõie.

See nüüd küll kuhugi *ei kõlba*. Guyl pole selle vastu midagi, et tema aias jalutatakse, kuid *kindlasti* on talle vastukarva, kui tema roose murtakse. Huvitav, mida see naine järgmiseks teeb – viskab õie maha ja astub sellele peale, nüüd, kui see on tema tuju rahuldanud?

Guy astus lähemale. „Vabandust.“

Naine vaatas talle otsa. „Oi, pean nüüd lõpetama, helistan pärast uuesti,“ ütles ta kiiresti telefoni ja lõpetas kõne, seejärel kinkis mehele pimestava naeratuse. „Palun vabandust. Kas sa tahtsid midagi öelda?“

Guy osutas naise käes oleva roosi poole. „Kas sa ei arva, et enne võiks luba küsida?“

Amber kortsutas kulmu. „See on nii ilus ja lilled on ju jagamiseks. Ma ei usu, et Alliel või Xavil midagi selle vastu on, et ma oma tuppä viimiseks ühe õie võtsin.“

„See pole nende, vaid minu aed,“ nähvas Guy.

„Oi!“ Naise põsed hakkasid õhetama ja tema näonahk näis sama roosa ja pehme kui roosiõis tema käes. „Sel juhul ma vabandan.“ Ta kehitas õlgu ja naeratas taas väga armsasti. „Nüüd on vist juba hilja luba küsida.“

Amber tõstis päikseprillid otsmikule krooniks ja Guy tundis, kuidas ta ihu krampi kisub. Naisel ei olnudki siniseid silmi, hoopis sügavpruunid ja väga suured. Vêraga koos veedetud aja järgi otsustades võis öelda, et see naine ei jumesta end kuigi palju, ei kasuta isegi ripsmetušši imekaunite silmade rõhutamiseks. Ainult õrn huulepuna. Tegelikult tal ei olegi jumestust vaja. Ta on kõige ilusam naine, keda Guy üldse kunagi on kohanud, kaasa arvatud päevad, mil ta oli olnud abielus supermodelliga ja kui tal oli olnud võimalus kohtuda maailma kõige vapustavamate naistega.

Pole kahtlustki, et naine teadis, kui võluv ta on, kuna kallutas veidi pead ja nuusutas roosi, samal ajal Guyle otsa vaadates. Täiuslik koketeeriv poos – see oli olnud üks Véra kaubamärkidest.

„See roos lõhnab imeliselt,“ ütles Amber.

Guy teadis seda isegi. Kuid ta ei tundnud seda enam. Ainult midagi lõhna viirastuse taolist – tal pigem oli meeles, milline see olla võib, tegelikku lõhna ta ei tundnud.